

По време на светата Литургия, когато се пее Трисветата песен, свещеникът чете следната молитва:

Боже Светий, Ти си удостоил нас, смирените и недостойни Твои раби, и в този час да застанем пред славата на Твоя свят жертвеник и да Ти принесем дължимото поклонение и славословие. . . Прости ни всяко волно и неволно прегрешение, освети душите и телата ни и дай ни да Ти служим в святост през всички дни на живота си

Св. Литургия е значимо събитие, защото всички заедно принасяме на Бога песен, славословие и служение, принасяме трисветата песен. Всички заедно стоим пред Бога, приемаме Божието благословение и ставаме едно Тяло- съставяме Църквата на Христос, когато се събираме на богослужение, тогава съставяме Христовата Църква, Тялото Христово, обединено с Главата – Христос.

Нима Бог има нужда да Му принасяме трисветата песен? Не. Бог няма нужда да Му пеем, нито да Му говорим велики слова, славословия, похвални думи и хиляди неща –ние обаче имаме нужда да правим това, ние имаме нужда да прославяме Бога. Когато славословим Бога, ние се изцеляваме, ние облекчаваме нашата душа, ние изцеляваме нашето битие, ние имаме нужда от славословенето на Бога и Бог не приема слава или нещо друго от нашите думи.

Когато стоим пред Бога, трябва да стоим с чувство за нашата греховност. За да влезем в общение с Бога, трябва да имаме правилно отношение към Него, трябва да сме смирени, в душата си да нямаме това затваряне, което идва от егоизъм и високомерие. Когато стоим смирено пред Бога, отваряме сърцето си, за да приемем Божиата

благодат и молим Бог да ни посети, да дойде при нас, по Неговата благодат, не защото заслужаваме, а защото Той е благ, човеколюбив, милостив, и затова Го молим да дойде при нас. Така, когато Той дойде и ни посети, тогава можем да оползотворим това Божие посещение- когато сме в правилно положение спрямо Него. В противен случай, когато няма правилно отношение към Него, дори Бог да посети човека, той или няма да разбере това, или веднага ще загуби тази благодат и нищо няма да стане. Това е значимо за нас, защото Бог не посещава душите на хората, които не могат да разпознаят Неговото присъствие, които са заквасени със самомнението и егоизма, които не търсят Неговата благодат. И това посещение на Бога, за което Го молим тук, не е някакво събитие, което става в нашето въображение, не е нещо, което става въображаемо в нашия ум или нещо емоционално, в нашите емоции. Разбира се, когато Бог посещава душата ни, всички наши чувства се движат, и умът, и сърцето, и сетивата, всичко се активира, защото, когато Бог посещава човека, той участва всеобхватно в тази нетварна Божия благодат. Но и тази благодат е енергия на Бога, не е нещо абстрактно, не е нещо, което мога да зная, мога и да не зная, може и да го почувствам, може и да не го почувствам. Чувствам го, и това е енергия, както един апарат, който включваш в контакта, натискаш копчето, ел. енергия се канализира, апаратът се активира, заработва и върши работа. Така и човекът, който се свързва с благодатта, това свързване с нея за него е реално събитие, което е сто на сто абсолютно и реално. Разбира се, когато благодатта е в нашата душа, тогава всички наши сетива се движат, и сетивният, и душевният свят, и тялото участва в тази благодат, участваме с цялото си същество. Не участва само една част в благодатта. Затова молим Бог да ни посети. И когато ни посети, първото нещо, което душата ни непосредствено прави, е да потърси прошка от Бога, защото душата веднага разпознава, че е далеч от Бога, вижда, че е далеч от Бога, че Бог е свят, пресвят, чист, толкова светъл, а ние сме на далечно разстояние от Него. Той може да канализира Неговата благодат в душата ни, но и ние разбираме, че приемаме благодатта Му, защото Той е благ, защото иска да ни я даде, не защото го заслужаваме, не защото сме нещо, не защото сме добродетелни, а защото Той е благ, праведен, милосърден, добър и с Неговата благодат ни посещава, но виждаме колко далеч сме от Него. Това чувство не ни смачква и съкрушава в лошия смисъл, а смачква и разбива нашия егоизъм, идола, който сме създали за себе си, без да създава в нашата душа задушаващи чувства. То не ни задушава, защо? - защото, когато Бог действа, Той действа по спасителен начин за човека, спасява човека, не го убива, а го спасява, възпълва, освобождава. Веднага щом Бог посети нашата душа, виждаме къде е Той, къде сме ние, в душата ни ражда се болка за нашата отдалеченост от Него и търсим от Него прошка, молим Го да ни прости. Затова в молитвата веднага се казва: *"Прости ни всяко волно и неволно прегрешение"*

Молим Бог да ни прости. Думата прощавам на гръцки означава поставям другия човек заедно с мен, съв-местявам. Когато казваме на Бога да ни прости, нямаме предвид това, което разбираме на новогръцки: прости ми! Тоест един човек има проблем с нас, нещо сме му направили, ядосал се е, гневен е, не иска да ни види пред себе си, защото сме го наранили, и му казваме: Прости ми, че ти сторих зло!, а той се опитва да ни прости, тоест да зачеркне нашия грях. Думата прощавам има по-дълбок

Силата на прошката

Написано от Лимасолски митрополит Атанасий
Неделя, 20 Ноември 2016 19:29

смисъл, не просто зачерквам твоя грях, не означава да казваме на Бога: зачеркни греховете ни, Бог не държи един лист и върху него да пише нашите грехове, а Той да казва:

- Не, няма да ти простя!

- Прости ми!

- Не ти прощавам!

- Бре, детето ми, прости ми!

- Не ти прощавам!

- Прости ми!

- Не ти прощавам! Да ми кажеш хиляда пъти прости ми, ще видя дали ще ти простя!

Тези неща са човешки, детски, правихме ги, когато бяхме в училище. Когато казваш на Бога прости ми!, това не означава, че Бог таи злоба към теб, или помни дадености против теб. Не. Прости ми! означава: много Те моля, Боже мой, изцели моето същество, което е наранено, обезобразено, изкривено, изцели ме с Твоето присъствие и ме постави отново в Твоята бащинска прегръдка, прости ми с Твоята любов, която имаш, но аз не я разбирам, понеже съм болен, сляп, страстен, изопачен, не разбирам, че ме обичаш. Ти ме обичаш, да, грижиш се за мен, даваш ми всичко, но за съжаление не го разбирам. Прошката е движение, където молим Бога да ни изцели, защото в крайна сметка ние имаме проблем, не Бог. Когато казваме на Бога Прости ми! в смисъла, който днес влагаме, сякаш Бог има проблем, гневен е и казваме- какво да правим сега? Разгневи се, трябва да направим нещо да Му мине! И както ласкаеш един човек и казваш

какво да му сторя сега, за да му мине? Да му купя- знам ли, един хубав сладолед! Да му го дам, да му занеса и букет с цветя, да му кажа и хубави думи, ама колко си добър, и т.н., да му обещаю нещо и ок! защото той е ядосан и за да му мине, трябва нещо да направя. Повечето пъти, чувството, което имаме към Бога, е това, тоест аз съм направил няколко греха, но и Ти не недей да таиш злоба към мен, че съм направил греховете. И искам да направя нещо да Го полаская, да Му мине и да Го убедя да ми прости!

Въпросът е , че не Бог има нужда от изцеление, а аз имам нужда. Бог не таи злоба към мен, задето съм направил глупости, нито ми се мръщи, нито ми е нервирен, но моите пороци, страсти, болести именно убиват моята душа. Грехът убива душата ми, той е отрова, която ще убие мен; той не убива Бога. Затова казвам на *Бога прости ми,* *Ти, Който си Лекар, очисти ме от тази отрова, да се очистят очите ми, сърцето ми, да се оживя, да се оживотворя, защото умирам и загивам*

.

Молим Бог да ни прости, защото имаме това усещане за Неговата святост, и да ни прости всяко прегрешение. Трагично е човек да стига до там, където не вижда грешки в себе си, тоест не виждаме нашите грехове и не чувстваме нашето наранено и острастено аз. Сред нас има хора, които, когато ги попитаме, имаш ли някакъв грях? Казват: не, нищо нямам. Много пъти чуваме това. Не чувствам да съм направил нещо, нищо не чувствам. Това е голяма сън, сякаш спиш със сънотворно и по никакъв начин не можеш да се събудиш. Най-малкото да знаеш някои неща, твоите грехове, това, което правиш. Разбира се, факт е, че не е лесно човек да стигне до това покаяно чувство. Казваме много пъти- да се покаем! тоест да се разкаем. Знаете ли кога реално се покаяваме? Когато

видим Бога, тогава се покаяваме. Преди

това нашето покаяние е човешко

, има

човешки елементи и дадености, не е здраво, но макар и такова отново ни помага. Как ще се покая, когато не познавам и не съм видял никога светостта на Бога? Добре, разбирам, че съм извършил грехове спрямо моите близки. Затова и много пъти, когато хората идват да се изповядат и казват греховете си: направих грехове, мразя моя ближен, обвинявам, клюкаря, говоря лъжи, много рядко някой ще ти каже: не обичам Бога или наранявам връзката ми с Бог-моя Баща. Защото за него Бог е нещо непознато; той вижда своя брат, ближен, околните. Докато духовният човек, когато дойде да се изповяда, първото нещо, което ще каже, е: нараних Бога, нараних връзката ми с Него, и реално моята душа, убих душата си, убиец съм на собствената си душа - може да не съм убил човек, но убих душата си, убих и душите на други хора с моите грехове, лоши примери и скандали!, като това е било много интензивно и силно мощно падение. Но за да стане всичко това в душата ни, трябва да видим светостта на Бога и ако не Го видим чрез благодатта на Светия Дух, най-малкото да правим такива малки духовни подвизи в себе си. Когато имаме малко време, да мислим за това. Дори когато ходим на църква, както питат някои много пъти- ама колко време продължава Литургията, да свършва

по-бързо! Това, че Литургията ти дава време, един-два часа в света, защото в монашеството часовете са много повече, с даденостите на света, е единственото време, което имаш, да седнеш върху един стол и да помислиш върху себе си, върху душата си. Дори да не можеш да се помолиш, дори да не разбираш какво казва свещеникът, певецът, обърни се в себе си, в душата си и направи ретроспекция, изследвай душата си да видиш какво става с теб - къде отивам, как съм, какво става вътре в мен. Това е една възможност, която имаме най-малко предвид съвременните дадености в света. Иначе къде да намериш време. Казваш: добре, вечер ще се помоля. Ама ще отидеш за 5-10 минути, децата ще хлопат по вратата, жена ти ще те чака да седнеш да разговаряте, хайде 5-10 минути да кажа едно Повечерие, една-две молитви и всичко приключи. Нямам време да се задълбоча, да вляза в душата си. Докато св. Литургия, църковните служби, атмосферата на Църквата ти помага да влезеш в сърцето си и там да направиш ретроспекция, на твоето минало, настояще, бъдеще, да помислиш за Божия съд, за твоя ход във времето, за всичко това, което имаш пред себе си, да въздъхнеш и да кажеш: Боже, прости ми, помилуй ме! Господи Иисусе Христе, помилуй ме! Дори може да имаш време и да заплачеш. Затова не пропускайте църковните служби, защото това е единственото пространство и време, което ни се дава да направим нещо в себе си. Нямаме друго време и пространство предвид даденостите, които живеем. Ако сме в пустинята, естествено бихме имали, но в света нямаме.

Превод от гръцки: Константин Константинов

Силата на прошката

Написано от Лимасолски митрополит Атанасий
Неделя, 20 Ноември 2016 19:29

{jcomments off}